

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบการทดลองขั้นต้น ชนิดกลุ่มเดียว วัดผลก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผล เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการแสดงความโกรธ ของผู้ป่วยจิตเภท ก่อนและภายหลังใช้โปรแกรมควบคุมความโกรธ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยจิตเภทที่มารับบริการที่คลินิกจิตเวช (คลินิกตะวันออก) แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลไชโย จำนวน 20 คน ทำการรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือน มีนาคม – เมษายน 2549

โดยใช้แบบวัดการแสดงความโกรธ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และนำคะแนนที่ได้มาทำการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปตาราง ประกอบคำบรรยายดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงความโกรธ แบ่งเป็น

- ข้อมูลการแสดงความโกรธภายนอก
- ข้อมูลการแสดงความโกรธภายใน
- ข้อมูลการควบคุมความโกรธ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลความรู้เรื่องการควบคุมความโกรธ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาค้างนี้กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 20 คน จำแนกตาม ข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส

ตารางที่ 1 แสดงความถี่ของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n = 20)
เพศ	
ชาย	12
หญิง	8
อายุ(ปี)	
14 - 20 ปี	3
21 - 40 ปี	10
41 - 60 ปี	7
ระดับการศึกษา	
ประถมศึกษา	10
มัธยมศึกษาตอนต้น	5
มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.	4
ปวส./ปริญญาตรี	1
สถานภาพสมรส	
โสด	13
คู่	7
หม้าย	-

จากตารางที่ 1 พบว่าลักษณะกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ เป็นเพศชาย มากที่สุดจำนวน 12 คน โดยมีอายุเฉลี่ยอยู่ในช่วง 21 - 40 ปี มากที่สุด ระดับการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษามากที่สุดมีจำนวน 10 คน มีสถานภาพสมรสโสดมากที่สุดมีจำนวน 13 คน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงความโกรธ

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ของคะแนนการแสดงความโกรธของ กลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

	\bar{X} (n = 20)	S.D	t
การแสดงความโกรธ			
ก่อนการทดลอง	25.65	8.09	2.24 *
หลังการทดลอง	22.95	5.09	
ก่อนการทดลอง	25.65	8.09	4.15*
ติดตามผล	20.85	6.06	
หลังการทดลอง	22.95	5.09	2.64 *
ติดตามผล	20.85	6.06	

* p < .05

จากตารางที่ 2 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการแสดงความโกรธ ของกลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง คะแนนระยะก่อนการทดลองและระยะติดตามผล และคะแนนระยะหลังทดลองและในระยะติดตามผล มีระดับคะแนนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นั่นคือ การแสดงความโกรธที่รุนแรงก้าวร้าวของผู้ป่วยจิตเภท ลดลงภายหลังใช้โปรแกรมควบคุมความโกรธ เป็นไปตามสมมติฐานการศึกษา

ตารางที่ 2.1 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ของคะแนนการแสดงความโกรธ ภายนอก ของกลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

	\bar{X} (n = 20)	S.D.	t
การแสดงความโกรธออกมาภายนอก			
ก่อนการทดลอง	14.05	4.51	.54
หลังการทดลอง	13.65	2.83	
ก่อนการทดลอง	14.05	4.51	.98
ติดตามผล	13.15	3.57	
หลังการทดลอง	13.65	2.83	.85
ติดตามผล	13.15	3.57	

* p < .05

จากตารางที่ 2.1 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการแสดงความโกรธภายนอก ของกลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนการทดลองและหลังทดลอง คะแนนระยะก่อนการทดลองและในระยะติดตามผล คะแนนหลังทดลองและในระยะติดตามผล ไม่ลดลงโดยคะแนนไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ในด้านการแสดงความโกรธออกภายนอก ไม่ลดลงภายหลังจากใช้โปรแกรมควบคุมความโกรธ แสดงว่าความโกรธภายนอกยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในระยะเวลาจำกัด

ตารางที่ 2.2 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการแสดงความโกรธภายใน ของกลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

	\bar{X} (n = 20)	S.D.	t
การแสดงความโกรธภายใน			
ก่อนการทดลอง	15.95	4.09	1.49
หลังการทดลอง	14.75	2.633	
ก่อนการทดลอง	15.95	4.09	2.63 *
ติดตามผล	13.85	2.62	
หลังการทดลอง	14.75	2.633	1.17
ติดตามผล	13.85	2.62	

* p < .05

จากตารางที่ 2.2 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการแสดงความโกรธภายใน ของกลุ่มตัวอย่างในระยะติดตามผล น้อยกว่าในระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยของคะแนนการแสดงความโกรธภายใน ของกลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนการทดลองและหลังทดลอง และคะแนนหลังการทดลองและระยะติดตามผล ไม่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ การแสดงความโกรธภายในลดลงภายหลังจากใช้โปรแกรมควบคุมความโกรธในระยะติดตามผล แสดงว่าการแสดงความโกรธภายใน จะลดลงต้องอาศัยเวลาในการฝึกการควบคุมความโกรธที่ยาวนาน

ตารางที่ 2.3 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ของคะแนนการควบคุมความโกรธของกลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

	\bar{X} (n = 20)	S.D.	t
การควบคุมความโกรธ			
ก่อนการทดลอง	20.20	5.98	-1.59*
หลังการทดลอง	21.80	4.78	
ติดตามผล			
ก่อนการทดลอง	20.20	5.98	-2.73*
ติดตามผล	22.15	5.27	
หลังการทดลอง			
หลังการทดลอง	21.80	4.78	-.47*
ติดตามผล	22.15	5.27	

* $p < .05$

จากตารางที่ 2.3 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการควบคุมความโกรธของกลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง คะแนนระยะก่อนการทดลองและระยะติดตามผล และคะแนนระยะหลังทดลองและในระยะติดตามผล มีระดับคะแนนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นั่นคือ การควบคุมอารมณ์ความรู้สึกโกรธ ของผู้ป่วยจิตเภท เพิ่มขึ้นภายหลังใช้โปรแกรมควบคุมความโกรธ แสดงว่าโปรแกรมควบคุมความโกรธเพิ่มความสามารถในการควบคุมอารมณ์โกรธที่ก้าวร้าวรุนแรง ของผู้ป่วยจิตเภทได้มากขึ้น ส่งผลให้การแสดงความโกรธอย่างก้าวร้าวรุนแรงลดลง

ส่วนที่ 3 ข้อมูลความรู้เรื่องการควบคุมความโกรธ (เครื่องมือกำกับการทดลอง)

ตารางที่ 3 การแสดงผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ของคะแนนความรู้เรื่องการควบคุมความโกรธของกลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

	\bar{X} (n = 20)	S.D.	t
คะแนนความรู้เรื่องการควบคุมความโกรธ			
ก่อนการทดลอง	12	1.77	-9.41 *
หลังการทดลอง	16.95	2.08	
ติดตามผล			
ก่อนการทดลอง	12	1.77	-6.62 *
ติดตามผล	15.95	2.68	
ติดตามผล			
หลังการทดลอง	16.95	2.08	1.58 *
ติดตามผล	15.95	2.68	

* p < .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เรื่องการควบคุมความโกรธของกลุ่มตัวอย่าง ระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง คะแนนระยะก่อนการทดลองและระยะติดตามผล มีระดับคะแนนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังทดลองและในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลคะแนน กลับลดลงมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 แสดงว่าความรู้ของผู้ป่วยมีการลดลงเมื่อเวลาผ่านไป